

ὅα σφάξης πέρα πέρα
δεσπότας και τυράνους.

Ἄλκι, Φασουλῆ, με τόνον,
και κατά τῶν δολοφόνων
τῆς πατρίδος ἀγανάκτει.

Ἔστ' ὁ λόγος ξίφος, σφαίρα,
και με τούτον νύκτα ἴμερα
βγάξει τῆς ψυχῆς σου τάκτι.

Ὁ λόγος, Φασουλῆ,
τό μίνος προκαλεῖ,
δίν πάει τοῦ κακοῦ.

Τόσας σφαγᾶς θυμάτων
και ποταμούς αίμάτων
μή λόγους ἰκιδιοῦ.

Κι' ἂν μνημόσυνα ποθῆς γιά μαρτυρικούς θανάτους,
γίνονται πολλά κι' ἰντός τοῦ φιλελευθέρου κράτους,
κι' εἶναι περὶ τὸν νὰ πῆς εἰς τὴν γῆν τῶν Μακεδόνων,
πού σφαγᾶς ἱπαπειλοῦν Κομητᾶτα δολοφόνων.

Κι' ἰδῶ ὅτ' ἐπαρχίας κι' ἰντός τῆς πρωτεύουσῆς
ἠρωικῶν μαρτύρων μνημόσυνα θ' ἀκούσης.

Κι' ἰδῶ, σαγλο-Μπουρδούση,
μῆσα ὅτ' ἐς Ἐκκλησιαίς
ὅα ἔξῃ πυκνὸ λειροῦσι
και κοσμογαλαξιαίς.

Κι' ἰδῶ τὸ στήθος πάλλει,
κι' ἰδῶ συνωστισμός,
συγκίνησις μεγάλη,
και πατριωτισμός.

Κι' ἰδῶ ψυχῶν συνάφεια,
κι' ἰδῶ λαὸς δακρυζεῖ,
και περιτριγυρίζει
μαρτύρων κενόταφια.

Κι' ἰδῶ κυττάξεις ἔξαρσιν παντοῦ τῆς κοινωνίας
και βλέψεις με τὰ λάβαρα μεγάλας Συντεχνίας,
και κατενθουσιάζεσαι ὅτ' ἐπὶ θῆαν τῶν λαβάρων
κι' ἰκιδίησιν ὀρκίζεσαι καθ' ὅλων τῶν βαρβάρων.

Κι' ἰδῶ τὸ πᾶν κινεῖται,
κι' ἰδῶ δὲν λημονοῖται
κάθε τοῦ γένους τίμου.

Κι' ἀκούεις τὸν Καζάζη
λόγο γερὸ νὰ βγάξῃ
ἴμπρός ὅτ' Ὀπαντιστήμου.

Κι' ἰδῶ πού λέι ἀπλόνηται πένθος πυκνὴ νεφέλη
κι' ἀκούεις μῆλος, Φασουλῆ, πεθίμου προσευχῆς,
και βλέψεις τοὺς δεσποζοντας, και βλέψεις τοὺς ἰν τέλει
νὰ μνημονεοῦν μάρτυρας με συντριβὴν ψυχῆς,
και χύνεις δύο δάκρυα μεγάλα, πατριώτη,
τόνα γιὰ τοὺς δεσποζοντας, τέλλο γιὰ τὸν Δεσπότη.

Κι' ἰδῶ τὸ πλῆθος σοδαρὸν
πενθεῖ ὅτ' ἐπὶ μνήμην συμφορῶν
και πόνων ἀνηκίστων.

Κι' ἰδῶ ὅτ' ὀκνέτον τῆς μητρὸς
σοῦ δίνου κόλλυβα και τρέφῃ
και λέι: Θεὸς ὄχωρίστον.

Λόγος ἡλέθιος ἀλιτηρίου ἔμπρός ὅτ' ἰμάρμαρον τοῦ Γρηγορίου.

Κλίνω γόνυ ταπεινόν,
Πατριάρχῃ κρημαμένῃ,
και ὅτ' ἐπὶ γῆν τῶν Ἀθηνῶν
πρὸ πολοῦ μαρμαρωμένῃ.

Χαίρει πάλι, λατριυτέ,
και τὸ ποίμιον εὐλόγει...
κλαίνει τώρα βουλευταί·
κι' Ἰπουργοὶ και σκυλολόγι.

Κύτταξέ μας λυπημένους
γιὰ τὰ βάσανα τοῦ γένους.
Ἄκουσε τοὺς στυγαγμούς
και τοὺς τόσους μας λυγμούς
γιὰ σφαγᾶς και διωγμούς.

Ἀπὸ λήθαργο βαθὺ
τώρα ζωντανίσαμε,
κι' ἔνα μάρτυρ ἄλλοθῆ
τὸν ἰμνημονίσαμε.

Μῆσα σ' οὐρανοῦς σαπφείρου
τὸν κατισκοηνώσαμε,
κι' ὀλοι μας ἐκ τοῦ προχείρου
τὸν ἰστεφανώσαμε.

Ὅργῆς σάλος μᾶς ἐκίνει,
και ὅτ' ἀβάσανά μας τέλλα
ἴθυμηθήκαμε κι' ἐκίνει
τὴν δική σου τὴν κρημάλα.

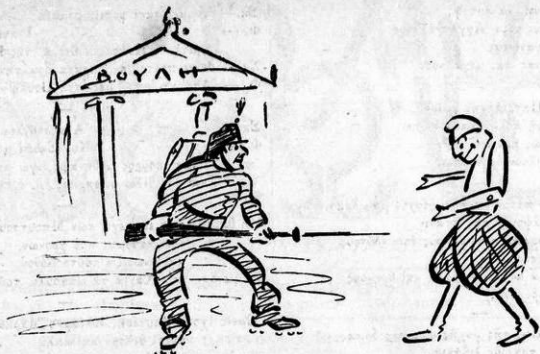
Κι' ἀνεκραύγασι ὅτ' ὀπλῆθος μὲ διάτορος φωνῆ:
ἂν τῆς Πόλις τὸν Γενάρχη ἴμπρός ὅτ' ἰθὺ θύρα τὴν τρανή
τὸν κρημάσου με τοῦ πέμπτου Γρηγορίου τὸ σχοινί,
φαντασθῆτις πλῆρον τότε
πόσοι θ' ἀνηγήσουσιν ὀρθνοί,
φαντασθῆτις, πατριώται,
τί μνημόσυνα ὅα γίνῃ.

Τότε κόσμου χαλασμός,
τότε πλῆρον ὀργασμός
τῆς ρητορικής και μίνος.

Κι' ὀλ' οἱ ξένου προεδευταί
ὅα προσέλθουσι, λατριυτέ,
νὰ συλλυπηθοῦν τὸ γένος.

Τί παρηγοριαίς ὅα ποῦν,
τί συλλυπητήρια...
ἴσως τὸτ' ἰπιτραποῦν
και συλλαλητήρια.

ἴσως τότε τὸν λαὸν κι' ὀ Λευτέρης τὸν ἀφήσῃ
ἰλευθέρως και ψηφίση
νέαν διαμαρτυριαν
πρὸς τὴν φίλην Ἐσπεριαν.

Ένας σκοπός πρὸ τῆς Βουλῆς
κι' ὁ βρακοφόρος Φασουλῆς

Γ'δούπος ἀντῆχει βαρῆς...
πῶς ἀκίνητος θαρῆς
τὰ πενθούτα πλήθη;
Ὁ Δεσπότης Γρεβενῶν
μὲ μνημόσουν κλεινόν
ικανοποίηθη.

Γι' αὐτὸν ἰδεῖσαι μ' ἀσθημα καὶ φρονημάτων πλούτον,
κι' ἓνα συλλαλητήριο θὰ κάνωμε γὰ τούτον,
ἀλλ' ὅμως ὁ Πρωθυπουργὸς βρῆκε κι' αὐτὸς τὴν ὄρα
καὶ μὲ στρατούς ἐπὶ ποδὸς μᾶς ἔκοψε τὴν φόρα.

Τὶ δῶλο θὰ κάνωμε μ' αὐτὸν τὸν νέο κύριο,
ποῦ μόλις κάπου μορισθῆ κάποιο συλλαλητήριο,
θαρῆ πῶς ἰλλογεύοντας ἔμπρὸς του διαβλίπει,
κι' εὐθὺς σηκώνει τὴν πυγμὴ καὶ δὲν μᾶς ἐπιτρέπει
μῆτε δι' ἰθνομάρτυρας πυκνοὶ νὰ μαζευθοῦμε
καὶ μὲ συλλαλητήρια νὰ τοὺς ἐδικηθοῦμε.

Ἄλλο δαιμόνιο κι' αὐτὸ... καὶ ποῖος Ρωμῆος δὲν σκάνει
ὅποταν βλέπη κατὰ γῆς τὰ τίμια καὶ τάγια,
κι' ἓνα συλλαλητήριο δὲν εἰσπορεὶ νὰ κἀνη
καὶ μόνου ἀνεκδιήκτα τὰ θῶματα, τὰ σφάγια;

Τὶ πλέον ὄπλον ἀμύνης μῆνε
ἴσθην Ρωμροσύνη τὴν δοξαμένη,
παρὰ μνημόσουν ἐξελαστήριον
κι' ἓνα βροντόφωνον συλλαλητήριον;

Μ' αὐτὰ φαινόμαθα
πῶς ἀμυνόμαθα
καὶ μὲ τῆς γλώσσης μας τὴν κόψην μόνου
τυράνους κόπτομεν ἀγρίων φόνων.

— ○ ○ ○ ○ ○ —
**Ἄλλη στρόφη Δευτέρα
πατριωτικώτερα.**

Μὴ τὸν Δεσπότη Γρεβενῶν τὶ κόσμος ἰζημμένος!...
ἄφρις κατακόκκινος εὐρὺς αἱμάτων πόντος,

κι' ἓνας Ἠγούμενος Μονῆς εἰρήνη κρημασμένος,
κι' ἄλλοι πολλοὶ θὰ κρημασθοῦν τοῦ χρόνου προτόνος.

—
Ἀμύνονται πολὺ καλὰ
τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων,
κι' ἱλιζοῦ κόλλυθα πολλὰ
νὰ φῶνε μνημοσύνην.

—
Βλέπει, Γρηγόρι, καὶ σὺ
τῆς Ρωμροσύνης ταυτησὶ
τάνορθωμένα θρίμματα.

—
Ἴδε τα πῶς μνησκακοῦν
καὶ πῶς ἀνδρείως ἐδικικοῦν
τόσων αἰῶνων αἵματα.

—
Σφάζετε παπάδες,
διάκους, δεσποτάδες,
σφάζετε δασκάλους,
καὶ προκρίτους κι' ἄλλους.

—
Ὅποιος ἔκει πέρα
μάρτυς ἀποθήσκει,
ἴσθην καλὴν μητέρα
τὸν προσμῖνον αἰνὸν,
γλώσσα τροχόμενη,
καὶ κολλῶν δίσκοι.

—
Μὴ θλιθεαί, Γρηγόρι, σὲ χρόνα πανευφρόσυνα,
εὐλόγει τὴν πρωτεύουσαν, τοῦ γένους τὴν κρηπίδα,
κι' ὅσο κυττάσεις τοὺς Ρωμῆους νὰ κάνουνε μνημόσυνα
σφίγγε τὴν πατερίτσα σου μὲ θάρρος καὶ μ' ἱλιδα.

—
Καὶ σ' ὄσους θανατόνεται καθὼς ὁ Γρεβενῶν
ἐκ μέρους ἔλου τοῦ λαοῦ καὶ πάντων τῶν ἐν τίλει
παρὸν ν' ὄνερ ὑπόσχομαι μνημόσουν κοινόν,
κι' ἓνα συλλαλητήριον, ἂν κι' ὁ Δευτέρης θέλῃ.